

Сунію Лімонис

| Окінави міста

Щоши, як каша, а хоме, в кашурі,
А я - землі і серця маю сплав.

Легать, летать гавічки коморабурч
Віарів і п'яць, а марин і суніх трав;
Рахання в ахся, нах хиди на мурч,
Розмька просить трагедійних сурв,
Тася і дай не осамеш оком,
Хот сібавь горю, ти пива потороком.

Вогнемий дайте і бронзовий Шекспір,
Сунію Марас, Санжоні Бучкароті,
Перевернуєи Землю з давніх мір,
Не багучи кімця своєї работі,
В адному шкельці - мільярда зір,
В одній м сльотці - сльотній стокроті,
Дума ти мидека стичає Гемму Вітв
Радань і сміху, років і століть.

у х

Плещени і горді, вогняної нроби,
Бісими чуритом еганою за обіг,
Годомарі і Гесмі і хмідороди,
Міні добрий руг; Давиді родовід.

Стратіє захиши одної крутоподній,
і Тречиті вліп бересневий міг,
і Гуха пісня рясетал бруски,
Гойгас чеба голди кошети.

Мій родовод, для мого окривчель,
Форога і вих лалми губі на плесі,
Волоуб і моті, родмукка і нрочь,
Криво тукань за парелим чурбети,
Закісній клм і дихорелиті шал,
і мчдрорелав, і мемудрі релі, —
Як Демь і мій, як світло і темнота,
В одній владі рчки замита.

Андрій Мамшаро

Синій сітчасте
сіржа

Землін II

α
α x

Вологий вітер звор крич
Покчав на дімий небасял
і чихає теплою, як молода ширитиця,
дорога світитсь, як змійна княземця,
Сочаркою тріпачий мчє
не куритиє, а ситий в дошній.
Задумиві і гадю-сильї
Ще мольштеричі прочерзі трактори,
і медведом штахів і дітавори
Закутані дерева на сонній,
У дчловисій байр, у голоніу безсонній
Сє-сє порядиєв квітень
Біля мих
Сидить дід, ситіаюєт димцю,
Ручавий вєір в зоряну тиєшєцю
Виводить кошеї вєоронєх,
Весна і надія, що подібна штаху,
Травонєшєць знов,
Біля плєчєй нового змєйу і змєху
Щє медовєршєєєєє будєв.

z

2
22

— Дайте мені дом і шевоби нив,
Земелі чужі і дубове віття,
Я майворю з мисли дивних днів,
З вітроч і мого, із річки й сучвіття.

Запахну хлібом і соком руд,
Ковалими бисками вдарю в камінь,
Тесню поторічну радих каменю -
Передю на золото своїми руками!

Так сказав дощ. Молодий трудар,
і набухивши в праці до краю,
Свої легенди звів із хмар,
Смілих стірічами обрію покраяв.

>

α
αα

Д. Павличкові

Копали правду, як вашигу ютлю,
Но зайшли, а трактором всечесерам.
Буде її виведуть гордовито
На велеподне поуч'яне віце,
А тиші десь хвалюють на землі.

Колов воца шале у двох одшлях -
Затемненому і світлому колов
У неї двох тіл на цьому світі:
Вже закрите від страшних мораль,
А друге - все олове докраю.

Престав, моя єдина і свята,
Бджородна і мудроока,
Кологотівна і тяжка, як з'їм,
Що горну землю биском кошхав,
Престав, мов, і ~~краса~~ серце пропав,
І стонем, акир того пошрідно,

Лише в твоє не краялось мене
На двох муч: на торжеств і миломо.

2